

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

С Днем Победы!

9 мая 2006 года народы СНГ отметят 61-ю годовщину Победы в Великой Отечественной войне 1941 г., которая началась 22 июня нападением Германии на Советский Союз.

Нам над всеми памятными датами Видится главнейшая одна.

День, когда весной сорок пятого

На земле закончилась война.

В первые дни войны около двух тысяч студентов транспортного института (ДИИТа) добровольно ушли на фронт. Многие из них не вернулись в родные места.

Основной удар немецко-фашистские войска направили на Москву и Ленинград. У Брестской крепости и у Смоленска Красная армия приостановила наступление врага. Он перешел к обороне, которая длилась до 2,5 месяцев.

Немцы, начиная войну, собирались праздновать Победу 7 ноября на Красной площади в Москве. Но усиленное сопротивление Красной армии и приобретаемый ею опыт задержали противника на подступах к столице – сердцу и душе нашей страны. 6 ноября на станции метро «Комсомольская» было проведено торжественное собрание, посвященное празднику Октября, а 7 ноября прошел парад войск на Красной площади. С парада солдаты уходили на фронт.

1941 год получил название «грозный».

Вторая попытка противника захватить Москву в конце ноября-декабря была проиграна. 5 декабря 1941 года Красная Армия отступила противника на 80-100 км, а позже значительно дальше. Этот день стал днем начала нашей Победы.

Противник направился на Юг, к Кавказу и другим районам.

Год 1942 – «трагический».

Ожесточенные бои на Курской дуге, Сталинградская битва. Огромная территория страны оккупирована фашистскими войсками: немцы грабят население, вывозят богатства в Германию. Тревога за Отечество.

«Переломным» в ходе войны стал 1943 год.

Закончилась Сталинградская битва (январь-февраль), взято в плен 330 тыс. немецких солдат и офицеров, в том числе фельдмаршала Паулюса, которых позже провели по Красной площади Москвы.



В этом году Советская армия провела успешные наступательные операции на Кавказе, Курской дуге, прорвана блокада Ленинграда, которая длилась 900 дней, форсирован Днепр, освобожден Киев и Днепропетровск, Левобережная Украина, Белоруссия.

Наступил «решающий» 1944 год.

Продолжалось освобождение Правобережной Украины, Крыма. 28 октября этого года последним в Украине освобожден Ужгород. Оказывалась помощь славянским государствам. Усиленно велась подготовка к штурму Берлина и окончанию войны. На горизонте Берлин.

Неумолимо двигаясь вперед, мы достигли 1945-го «победного» года!

На подступах к цитадели немецкого рейха продолжительно велись ожесточенные бои.

Красное знамя, Знамя Победы, водруженное 30 апреля 1945 года разведчиками 756-го полка 150-й стрелковой дивизии М. А. Егоровым и М. В. Кантария на поверженном фашистском рейхстаге, стало символом Победы советских войск над немецкими захватчиками.

20 июня 1945 года Знамя Победы с особыми воинскими почестями специальным рейсом на самолете Ли-2 из Берлина доставили в Москву. На специально оборудованном автомобиле 24 июня на параде Победы на Красной площади его пронесли впереди сводных полков фронтов.

Парадом Победы подведены итоги длительной, кровопролитной, жестокой войны.

И все это остановил наш солдат-победитель. Да будет имя его благословенно вовек! Защитил, отстоял, уберег. Спас мир от угрозы порабощения.

Что нам помогло добиться Победы? В первую очередь, ответственность за судьбу Отчизны, дружба народов, высокий уровень патриотизма.

У нас была одна земля.

У нас была одна семья,

Одна в Победу вера

И не было у нас

Иных путей, как

не было иных людей, –

И в этом наша сила

Так вот оно, прошедшее

все беды,

Суровое и радостное

величие Победы!

С праздником Победы, дорогие ветераны и соотечественники! Счастья всем, здоровья, успехов и благополучия.

*В. Г. Сидоров, почетный председатель
Совета ветеранов университета*

ЛЕГЕНДИ ДІІТІ

Герой Радянського Союзу працював у ДІІТІ

У 2005 році мене попросили взяти участь у написанні історії вищої школи Дніпропетровщини в роки другої світової війни (1939-1945 рр.). Окремий розділ цього дослідження присвячений Героям Радянського Союзу – вихованцям наших ВНЗ.

Знайомлячись із відомостями про Героїв Радянського Союзу, які закінчили державний університет, я знайшов матеріали про Павла Антоновича Риндіна. Це прізвище здалося мені знайомим по дитячих архівах. Так розпочався пошук в давніх газетах, архівах. Звернувся я і до працівників державного історичного музею ім. академіка Д. І. Яворницького.

Несподіванкою для мене стало те, що онука героя, Ірина Анатоліївна Фоменко – доцент кафедри Металургійної академії, а її батько – Анатолій Кузьмич Фоменко. Його ім'я відоме у Придніпров'ї. Він кандидат філософських наук, довгий час керував кафедрою філософії, і, що особливо цікаво, – це людина, яка палко закохана в історію нашого славного степового козацького краю. Тому, безумовно, він знав біографію свого тестя П. А. Риндіна.

Так народився цей нарис – розповідь про життя Героя Радянського Союзу П. А. Риндіна.

Павло народився в сім'ї робітника на Донеччині. Прізвище батька було Риндя. Це потім його синові Павлу змінили прізвище в документах на Риндіна. У п'ятнадцять років почав працювати робітником на залізниці, а в 1920 році добровільно пішов у Червону армію. Знову працював на залізниці (тепер вже за призовом); служив у прикордонних військах. Як досвідченого вояку його прийняли до міліції, яка діяла на соляних копальнях біля Артемівська.

Проте всі ці военні юнацькі роки він мріяв дістати освіту і стати вчителем. Тому зрадів, коли комітет незаможників

села Пилипчатино направив його навчатися на робітничий факультет Катеринославського інституту народної освіти.

Павло вирішив стати математиком. У студентські роки молодий партієць брав активну участь у житті інституту: був членом математичного гуртка, організував «суботники», проводив роботу із залучення молоді до спортивно-оборонних товариств, організував підписку на державні позики індустріалізації. Часто виїздив із зліт-бригадами в село.

(Закінчення на с. 2)

Герой Радянського Союзу працював у ДІТі

(Закінчення. Початок на с. 1)

Після закінчення інституту вчителював, а коли в 1930 році в Дніпропетровську був створений фізико-хімічно-математичний інститут, Павло Антонович, прагнучи підвищити свої науково-теоретичні знання, зарахований на старший курс. У цьому інституті працювали знайомі йому викладачі. Насамперед, професор І. Ю. Огієвицький. А Олександра Тверітіна він знав по інституту народної освіти. Тверітін закінчив цей інститут на два роки раніше. До 1929 року він був аспірантом академіка О. М. Динніна, захистив аспірантську роботу. З 1930 р. І. Ю. Огієвицький та О. М. Тверітін працюють у новому інституті залізничного транспорту.

Цілком зрозуміло, що професор, а тепер завідувач кафедри математики ДІТу І. Ю. Огієвицький запросив Павла Риндіна до себе на роботу і доручив йому очолити математичний кабінет. Багато допоміг Павлові О. М. Тверітін. В інституті народної освіти він працював лаборантом кабінету математики, тому його поради були дуже слушними. У ДІТі багато уваги в цей період приділяли саме створенню лабораторій та предметних кабінетів. Завдяки енергії Павла Риндіна математичний кабінет став одним із зразкових. Тут були різні наочні посібники, макети геометричних фігур, тут вчили користуватись таблицями, довідниками, арифмометрами, логарифмічними лінійками, проводилися консультації, засідав студентський науковий гурток. Кабінет став центром знаменитих щотижневих математичних семінарів професора Огієвицького, на яких завжди були присутні викладачі-математики різних ВНЗ міста. Кафедра математики ДІТу в 1935-1937 рр. надавала велику допомогу вчителям шкіл. Деякі викладачі вчитували по 200-300 лекційних годин за рік на цих семінарах. Ця робота по допомозі школі оплачувалася інститутом. До речі, Павло Антонович за сумісництвом теж працював викладачем.

Враховуючи педагогічні та організаційні здібності П. А. Риндіна, партійні органи направляють його на роботу в за-

клади народної освіти. Він із вересня 1936 р. очолив школу-новобудову № 9. Завдяки П. А. Риндіну педагогічний колектив школи добре стартував: школа ввійшла в склад кращих шкіл міста. Тут також розташовувався інститут іноземних мов, студенти якого набували педагогічних навичок, викладаючи іноземну мову учням.

В 1940 р. Павло Антонович став заступником завідувача обласного відділу освіти Дніпропетровщини.

Коли почалася війна, П. А. Риндін переїхав із сім'єю в село Попасне Луганської області, а потім у Середню Азію. В узбецькому місті Катта-Курган він став працювати викладачем середньої школи, але в січні 1942 р. його призвали до 69-ї стрілецької дивізії, яка формувалася в місті Чирчик. У лавах цієї дивізії П. А. Риндін пройшов свій бойовий шлях від найграндіознішої битви другої світової війни на Курській дузі до столиці фашистського рейху Берліну.

Воював спочатку рядовим. Але військові командири побачили, що цей сорочарічний червоноармієць – прекрасний організатор, чудовий виконавець. До нього прислуховувалися всі бійці роти. А зберігати спокій, розсудливість, сприяти зміцненню солдатської спіддружності – це було одне з найскладніших завдань. Риндіна рекомендують парторгом роти. Це означало, що він повинен своїм особистим прикладом, мудрими словами вести за собою усіх бійців, більшість з яких були учорашніми школярами. Так що і на війні Павло Антонович зостався вчителем. У вересні 1943 р. дивізія підійшла до басейну Дніпра. У ніч на 14 вересня 1943 р. батальйон біля містечка Радуль почав форсувати Дніпро. З першим десантом на правий берег висадився парторг. Але основні сили дивізії не змогли подолати водний рубіж, тому що Дніпро немов кипів від розривів німецьких снарядів, мін, авіабомб, кулеметних черг.

Батальйон весь день відбивав атаки ворога. Вранці нова атака, а в роті тільки важкопоранені. Сам Риндін був контужений. Але потрібно було зупинити атакуючого ворога.

І тут Павло Антонович піднявся сам, за всю полеглу роту, і голосно закричав: «Рота, за мною! В атаку!». Німці, чекаючи контратаки, моментально впади, ховаючись за пагорбками і розбитою технікою.

А Павло Антонович, безперечно стріляючи із автомата, кричав, звав за собою рідну роту. Побачивши залишений німцями кулемет, відкрив шквальний вогонь. Ворог погіб.

А в ці хвилини, прикриваючись густим туманом, переправлялося через Дніпро і закріплювалося на плацдармі підкріплення.

П. А. Риндіну за особистий героїзм при утриманні плацдарму на правому березі Дніпра, за вміле командування бійця підрозділу 30 жовтня 1943 року було присвоєно високе звання Героя Радянського Союзу.

Після війни майору П. А. Риндіну пропонували зостатися на військовій службі, рекомендували його на навчання у військову академію, але він категорично відмовився: «Я людина невійськова. Без вчителювання, без учнів не уявляю свого подальшого життя. Військовим я став за обставинами, бо треба було захищати Батьківщину».

Після війни Павло Антонович спочатку працював директором Дніпропетровського коксохімічного технікуму, а потім директором, вчителем середньої школи №100.

Ось такий герой Батьківщини, справжній Вчитель працював колись на кафедрі вищої математики нашого університету.

А. І. Куліш



Павло Риндін у студентські роки

День матері

У цього свята давня і цікава історія. Пов'язана вона з долею американки Анни Джервіс. Дівчина прикро рано втратила найдорожчу у світі людину – маму. Серед кривдних буднів вимиряла Анна думку: люди повинні мати єдиний день на рік, коли усі разом ушановуватимуть і матір-неньку, і матір-землю, і Матір Божу. На її клопотання у 1914-му році Конгрес США встановив нове державне свято – День матері. Невдовзі його узаконили ще чимало країн.

З 1929-го року за ініціативою Союзу українців (її палко підтримали «Просвіта», «Рідна школа», «Пласт» й інші культурно-освітні товариства) започатковано цей урочистий день на Галичині. Він став святом і родинним, і громадським.

Діти тієї днини дарували матусям усе, що заздальгеді самі приготували, – квіти, малюнки, вишивки, різьблення, вручали листи-сповіді. По обіді йшли до церкви, де славили матір земну, і ту, котра подарувала світові Сина Божого. Потім починалося гуляння. Усі, від малого до старого, співали, танцювали під трієсті музики. Раділи, славили життя.

Красиве, високе було свято. Після 1939-го року його замінив Міжнародний жіночий день, який ушановував переважно жінку-трудівницю. Жінка-мати, Берегиня родинного тепла, згадувалася побіжно. Отож і святкувався цей день частенько штучно, нещиро. Тепер День матері урочисто відзначається кожної другої неділі травня.

Юрій Ангеловський, 427 гр.

Мати і батько – два ангела з могутніми, незламними крилами, два незрадливих захисники нашої долі! Вони завжди з нами – і на землі, і на небесах! Про це треба пам'ятати і в час найбільшої скрути...

У неї немає тата

І мало в житті почуттів.

А в серці ще горя багато –

Ще й погляд її скаменів.

Не знає вона, що тато,

Похмуро зівши лице,

Про неї думає часто:

«Як доня долає усе?!»

Він дивиться зверху з усмішкою,

Він любить її за все.

Вона його згадує часто –

І нестить її він за це.

«О, доню! Моя люба, доню! –

Говорить все пошелки він, –

Я зверху тебе все бороню,

Від злих, кам'яних почуттів.

Як туга у серце вкрадеться,

Від болю як серце зведе,

Поглянь ти у небо, дитино! –

Там тато тебе береже!!!»

Ольга Ніколаєнко, 415 гр.

Підсумки «Студвесни»

10 квітня були оголошені офіційні підсумки цьогорічної «Студвесни». Місія розподілена таким чином: УПП – 1, ЕМТ – 2, М і ТК – 3, ОБЗ – 4, Е – 5, МТ і ПЦБ – 6, ЛФ – 7, ВК – 8.

Голова журі – художній керівник Палацу культури ДІТу І. А. Жунда звернула увагу на те, що цього року відносини між студентами різних факультетів стали більш дружніми. Загалом журі подякувало активістам за їхню старанну працю та чудові концерти, які веселили нас протягом двох тижнів, а також показали творчу велич та майстерність нашого університету. Зі слів самих студентів найбільше запам'яталися такі номери, як танець лялькок та фінальна пісня (УПП), акробатичні трюки (М), танець лебедів та прання (ОБЗ), яскравий сюжет (Е), КВН (ТК), ритмічні танці (ЕМТ) та багато іншого.

17 квітня як підсумок студентської творчості відбувся гала-концерт. Всі, хто його відвідали, відзначили чудову підготовку та артистизм, які були показані того вечора на сцені. Присутній на святі ректор університету О. М. Пшінько привітав усіх учасників та подякував їм, а також відмітив великий ривок уперед у порівнянні з минулорічними виступами.

А від себе хочу сказати усім, що «Студвесна» – це яскраве свято, яке приходило у наше серце навесні і затягує у полон активного життя, дає можливість відчутти смак справжнього студентського буття та понайти з багатьма цікавими людьми, які готові на все, щоб гідно відстояти честь свого факультету зокрема і ДІТу в цілому!

Наталія Пасєвська, 521 гр.

Пам'ять жива

Кожного року в березневі дні по всій Україні й далеко за її межами вшановується пам'ять видатного сина українського народу Тараса Григоровича Шевченка. Наша велика ДІТівська сім'я 14 березня відчинила двері Світлиці для всіх бажаючих взяти участь у Шевченківських читаннях, присвячених 192-й річниці з дня народження геніального майстра. Зібралися ті, для кого пам'ять – святиня, що потребує уваги й шани. До Світлиці завітали люди, захоплені творчістю Тараса Григоровича, серця яких кожного разу стискаються, коли вони чувають рядки його поезій, таких рідких, глибоких, пронизаних любов'ю та болем за багатостраждальну Україну. Задля цього особливого дня студенти групи 2296 разом із зав. лабораторії каф. українознавства В. М. Кучер підготували композицію про життя і творчий шлях Кобзаря. Лунали його вірші та рядки поезій, покладені на музику, що звучала особливо проникливо завдяки гарним дівочим голосам.

Творчість Шевченка знову і знову надихає до написання власних віршів, які рвуться з глибини душі під впливом сильного, переконливого,



широкого, а тому вічного Шевченківського слова. Захід засвідчив, що студенти та викладачі нашого ДІТу цінують скарб, залишений видатним попередником, а у їхніх серцях живуть любов і повага до кращих надбань української культури.

Діна Булисова, гр. 725а

У ПАТРИОТОВ ЕСТЬ АДРЕС

(заметки благодарного зрителя)

«Студенческие весны»... Они были и 20, и 30 лет тому назад, будут и в будущем. Эта прекрасная традиция давно уже стала вечным спутником молодежи вузов нашего города. Но, свято сохраняя традиционную культуру их проведения, каждое поколение привносит в жизненное пространство фестиваля плоды прогресса и свое видение сегодняшней жизни.

В этом году ребятами был подтвержден главный, на мой взгляд, принцип «Студенческих весен» – открывать таланты и вселять надежду.

Для меня, да и для многих зрителей, откровением стало потрясающее выступление творческой команды механического факультета, продемонстрировавшей целостное, интересное по сюжету и режиссуре выступление. Глубоко философская трактовка темы добра и зла, раскрытая в современной молодежной интерпретации, органичное влечение номеров художественной самодеятельности, великолепный музыкальный и световой фон заставили зрителей пережить чувства создателей, прикоснувшись к их творчеству.

Несомненно, самый сильный женский вокал – на факультете «ЭМТ». К ярко и стильно пламенеющей на музыкальном небосклоне университета и города звезде Марины Степановой (731 гр.) присоединилась юная Юлия Кириченко (713 гр.). Зал замер, услышав в «Адажио» её чистый, сильный голос, в котором гармонично слились совершенные вокальные данные с чувственностью и искренностью драматического образа.

Каждый факультет, обыгрывая тему своего выступления, привносил в мини-спектакли какую-то изюминку, особый дух своего факультета. И мужской балет факультета «ОБЗ», заставивший зрителей содрогаться от гомерического хохота, и интеллектуальный КВН ф-та «ТК», и предвыборный хип-хоп ф-та «ПЦБ» – это прекрасные истории о них самих – ярких, талантливых и нестандартных людях.

Но так уж повелось в последние годы, что самым ожидаемым событием в ДИИТе было выступление факультета «УПП». Мы чувствовали – будет что-то необыкновенное.

Но увиденное всех просто ошеломило. Каждый номер программы, будь то вокальный дуэт

А. Карпенко–Б. Лоза, танец с дирижированием или пронзительная песня-откровение Т. Кучеренко, создавал яркий сценический образ, сложившийся, в конце концов, в одну законченную картину. Картину студенческой жизни ДИИТа в последние 5 лет и роли факультета «УПП» в ней.

Это была программа-прощание главных членов творческой группы факультета, для которых это выступление было последним. Дипломники А. Карпенко, Т. Кучеренко, Д. Хилькевич, А. Силин, А. Лысенко, И. Коник, В. Музыченко, Н. Сусидко, Е. Ежова, Е. Ильницький были организаторами, авторами и исполнителями всех студенческих проектов в университете. И «Ура! Я студент!», и «Мисс ДИИТ», и дни факультетов, и гала-концерты «Студенческих весен», множество ярких и развлекательных шоу к различным праздникам – это все их творения. Конечно, они честолюбивы. Но это не самоцель, процесс творчества для них интереснее и важнее. Но самое главное то, что они – патриоты своего факультета и ДИИТа. Уже один тот факт, что, зная о высокой арендной стоимости светового оформления шоу, ребята приняли очень важное решение – самим зарабатывать деньги, а не просить. В течение нескольких месяцев они подрабатывали (в свободное от учебы время) в различных фирмах на совсем непрестижных должностях. И именно на эти честно заработанные деньги студенты подарили своему любимому факультету и всем зрителям незабываемый праздник.

Скоро этот коллектив сподвижников и его проекты превратятся для первокурсников в легенду. И, может быть, в продолжении книги профессора А. И. Кулиша «Легенды ДИИТа» им будет посвящена отдельная глава. И сотни юношей и девушек будут с присущей молодым энергией и настойчивостью заниматься общественной работой, зная, что они строят свое будущее, будущее университета. Есть ли у этих ребят творческая мечта? Мне кажется, самое главное – реализовать свой талант. И пусть все они пойдут по жизни разными дорогами: инженерами, дизайнерами, управленцами, программистами, связистами, но имидж диитовца они всегда будут поддерживать на самом высоком уровне.

Все можно приобрести: и блага жизни, и карьеру, и престижный диплом, а вот любовь к вузу, когда единственная награда – уважение и признательность однокурсников и преподавателей, купить нельзя. А они, уходящие от нас во взрослую жизнь пятикурсники, любят свой университет – свою малую родину. Поэтому нужно очень громко сказать, что нынешняя творческая группа факультета «УПП» – патриоты, адрес которых – ДИИТ!

*Т. А. Колесникова, член профкома
сотрудников университета*

ПРОФСПІЛКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ СТУДЕНТІВ ДІТу

Перелік основних напрямків роботи.

1. ОРГАНІЗАЦІЯ МАСОВИХ СТУДЕНТСЬКИХ ЗАХОДІВ

Якщо ти хочеш взяти участь у різноманітних гуртках Палацу культури університету, займатися в спортивній секції, бути учасником КВК, «Міс ДІТ», «Ура! Я студент!», фотоконкурсу тощо, заявити про себе в газеті «ДІТ сьогодні» чи створити власний конкурс або концерт, ПРИХОДЬ ДО НАС!!!

2. РОБОТА ЗІ СТУДЕНТСЬКИМИ СІМ'ЯМИ

Ми проведемо акції допомоги студентським сім'ям, поселення до сімейного гуртожитку, співпрацюємо з Центром планування сім'ї, Центром соціальних служб для молоді. Якщо ВИ плануєте чи вже створили студентську сім'ю, ПРИХОДЬТЕ ДО НАС!!!

3. РОБОТА З СОЦІАЛЬНО НЕЗАХИЩЕНИМИ СТУДЕНТАМИ

Ми допоможемо тобі в скрутному становищі, оформимо матеріальну допомогу, завжди заохочуємо активних студентів та відмінників. Ми можемо провести лекції, тренінги та семінари для окремих груп на хвилюючі теми, представляємо твої інтереси в Центрі соціальної допомоги молоді міста та району, ведемо облік та роботу із соціально незахищеними категоріями студентів, беремо участь у переведенні з контрактної на бюджетну форми навчання, клопочемо про іменні стипендії для талановитих та активних студентів. Тобі це потрібно? ПРИХОДЬ ДО НАС!

4. РОБОТА ЗІ СТУДЕНТСЬКИМИ РАДАМИ ГУРТОЖИТКІВ

Ми беремо участь у роботі голів студентських рад гуртожитків, організуємо перевірки гуртожитків та умов життя студентів, допомагаємо в реалізації виховних заходів у «Вітальнях» гуртожитків, сприяємо вирішенню спірних питань студентів із адміністрацією гуртожитків. Якщо Ви маєте питання та проблеми, ПРИХОДЬТЕ ДО НАС!!!

5. ІНФОРМАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ДОПОМОГА СТУДЕНТАМ-НАУКОВЦЯМ

Ми маємо всю необхідну інформацію про заходи міського та районного рівнів, олімпіади, про навчальний процес університету, іменні стипендії, існуюче законодавство, Всеукраїнські та Міжнародні соціальні проекти та багато іншого. Ми розглядаємо ваші актуальні питання та проблеми студентства та клопочемо перед керівництвом університету, ЗАХИЩАЄМО ПРАВА СТУДЕНТІВ. ПРИХОДЬТЕ ДО НАС!

**ЗБОРИ ГОЛІВ ПРОФБЮРО
ФАКУЛЬТЕТІВ – ЩОВІТОРКА
О 10:10 в кімнаті 229,
т. 3731510**

Якщо у Вас виникають питання, пропозиції та цікаві ідеї, або вам потрібна допомога, – **ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО НАС
ЩОДНЯ!!!**

Профспілка студентів ДІТу



ПРОФКОМ СТУДЕНТОВ СОВМЕСТНО С ГАЗЕТОЮ «ДИИТ СЕГОДНЯ»
ПРОВЕЛИ КОНКУРС КОРОТКОГО РАССКАЗА
«СТУДВЕСНА-2006 – ТВОЙ ВПЕЧАТЛЕНИЯ»

Номинация «Рассказ, дарящий вдохновение»

Надежда Лысяк, 432 гр.

Подснежники ДИИТа

Весна. Лучики такого долгожданного, такого родного, любимого солнца пробиваются к нам, чтобы наполнить душу радостью, а тело энергией.

Мы, словно первые подснежники, начинаем выбираться к солнцу, расцветаем, предстаем во всей красоте.

Весна – это пробуждение. Пробуждение природы, долгожданная свобода

мыслей, чувств, стремлений показать себя, ощутить, что ты и есть тот первый подснежник.

И вот они расцветают на плодородной земле «Студенческой весны», первые цветы нашего ДИИТа, блещут красотой мысли, слова, движения, принося в наши сердца радость, надежду, наполняя наши души палитрой красок света, полетом танца.

Каждый день расцветали цветы факультетов, такие разные и в то же время

между всеми тянулась нить – мы ДИИТ, мы созданы во благо, нести добро, дарить радость долгожданных встреч. Сжимать время и пространство. Ведь не важно, чьи цветы расцвели лучше, мы вместе дарим свет, и это самая большая победа «Студенческой весны».

Я верю в нас, все будет хорошо.

Мы вместе – это много значит, ДИИТ перевернет весь мир, Все будет так, лишь так, и не иначе...

Номинация «Самое яркое впечатление»

Богдана Осадчук, 447 гр.

Торжество весны

Весна!!! Она спешила к нам, в ДИИТ, потому что знала, что здесь Она прошенная гостья, что здесь ее ждут тысячи студентов!!! Она ворвалась в сердца ребят для того, чтобы вскружить голову, или вдохновить на героические поступки, или подарить «море» позитива, хорошего настроения и, конечно же, улыбок!

Она пришла, чтобы творить! И хотя природа только просыпается, ребята, словно пчелки, уже давно начали кропотливую подготовку к «Студенческой весне» и каждый хочет показать то, чего еще никогда не было, удивить, подарить кусочек себя, заставить зрителя торжественно аплодировать! Мне кажется, что каждому это удается! Пусть все проходит не так гладко, как хотелось бы, но все же – это творчество и самовыражение! Это действительно огромный труд, достойный уважения. Я знаю это не понаслыш-

ке, так как неоднократно находилась по другую сторону кулис. И в этом году я так же принимала участие в «Студенческой весне». Я хочу сказать спасибо всему коллективу факультета УПП, благодаря которому мы заняли 1 место.

Я счастлива, что я учусь в ДИИТе и понимаю, что так много традиций и творчества только в нашем университете! Я считаю, что ДИИТ – это отдельная республика под названием «Вспышка»!

Спасибо тебе, мой любимый университет!!!

Итоги Кубка ректора

Что для Вас 1 апреля?... Одесит скажет: «Юморина, конечно!». Хотя, в отличие от Южной Пальмиры, в ДИИТе первое апреля не выходной день (а когда это вы видели в ДИИТе выходные?), для студентов, преподавателей, выпускников он особенный. Первое апреля в стенах нашего вуза праздник, неотъемлемой частью которого является открытие первоапрельского турнира по футболу среди студентов пятих курсов – Кубка ректора. Возьму на себя смелость утверждать, что он стал одной из самых ярких страниц незабываемой студенческой жизни.

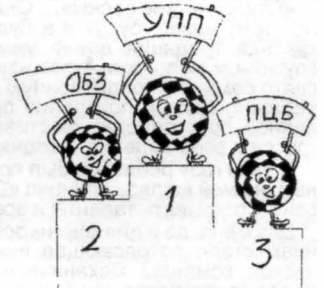
Апогеем турнира стал его финал, проходивший 12 апреля, право на участие в котором своей стабильной и результативной игрой завоевали команды факультетов «УПП» и «С». Предшествовал финалу матч за третье место: «ПГС» – «ЭМТ» 0:0 (по пен. 3:1).

С первых минут матча обозначилось территориальное преимущество команды факультета «ПГС», но это скорее была преднамеренная игра от защиты экономистов, чем осмысленные атакующие действия «легасов». Лишь в середине первого тайма А. Левандович нанес первый удар, который пришелся во вратаря. Команда факультета «ЭМТ» первый удар по воротам соперника нанесла лишь на 17-й минуте первой двадцатиминутки. Несмотря на это, вторую половину встречи активнее начали именно экономисты. Уже на второй минуте С. Якименко имел возмож-

ность открыть счет, но пробил выше ворот. На этом атакующие действия команды иссякли и инициативой прочно завладели студенты факультета «ПГС», но в основное время матча ворота команд так и остались нераспечатанными, и задача определения призера была возложена на серию послематчевых пенальти, в которой со счетом 3:1 победили игроки фа-та «ПГС».

Честь представлять свои факультеты в главном матче турнира выбороли две достойнейшие – команды факультетов «УПП» и «С», которые ни разу в течение турнира не уходили с поля побежденными. После этого матча непобеденной должна была остаться лишь одна из них. Естественно, что уступить не хотели ни одни, ни другие. Поэтому оба коллектива вышли заряженные на борьбу и, самое главное, на победу. Игра оказалась достойной финала, скорость движения и развития событий на порядок превышала аналогию показателя предшествующего финалу матча за третье место. Игроки команды факультета «УПП» в период со 2-й по 7-ю минуты первого тайма нанесли 3 опасных удара, но мяч после каждого из них проходил в считаных сантиметрах от ворот строителей. На 8-й минуте уже пугейцы угрожали воротам противника, но мяч прошел над перекладиной. А уже в ответной атаке студент 455-й группы В. Сытник мощным ударом проверил на прочность перекладину ворот соперника. После этого удара

строители создали несколько опасных моментов. Но на 15-й минуте уже игрок команды «УПП» Сытник отдал гениальный пас 10-му номеру Е. Ильницкому, который, оказавшись один на один с голкипером соперника, отправил мяч в ворота строителей – 1:0! В самом начале второй половины встречи, уже на 2-й минуте второго тайма, преимущество «УПП» было удвоено. После выверенной передачи Сытника С. Романову оставалось лишь переиграть вратаря соперника – 2:0. В дальнейшем строители отчаянно пытались отыграться, но в их действиях было мало креатива, создаваемых усилий одного Кулакова было явно недостаточно для сокращения разницы в счете. Все атаки бело-зеленых разбивались о мощные оборонительные редуты «УПП» во главе с капитаном Русланом Морозом. Скорее управленцы могли увеличить разрыв. И на последней минуте мяч после удара Сытника таки попал в сетку, но с внешней стороны. Что ж, и без того 8-й номер команды «УПП» стал героем этого финала, хотя, следует признать, что турнир выиграла вся команда факультета «УПП», которая оказалась ровнее, стабильнее и достойнее всех в этом году. Сегодня они лучшие!



А вообще, думаю, этот турнир не забудет никто из тех, кто был к нему причастен, будь то игрок какой-либо команды или пламенный поклонник сборной своего, ставшего настолько родным, факультета...

К сожалению, не все на празднике прошло гладко. Несмотря на высокий уровень организации турнира, были зафиксированы нарушения правопорядка, пьянки, драки. В результате несколько человек за нарушение дисциплины выслены из студгородка.

А. Борисов, 944 гр.

Збірна ДІТу з волейболу – третя в обласній першості серед ВНЗ!!!

Вітаємо наших хлопців із третім місцем в обласній першості серед вузів з волейболу! У нашій підгрупі було чотири команди: будівельна, медична та юридична академії та збірна ДІТу. У групі ДІТ посів перше місце, подолавши всіх суперників, та у підсумку став третім в області. Вітаємо наших хлопців і тренера, який привів збірку до цієї перемоги, – доц. Ульяченко Володимира Федоровича! Висловлюємо подяку за організацію підтримки нашої збірної голові комісії з питань культури та спорту студенту 928 гр. В. Лобі.

Засновник – Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені В. Лазаряна
Адреса редакції: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. Академіка Лазаряна, 2, к. 1201

Редколегія: Корженевич Л.П. – головний редактор, Поліщук Т.В. – редактор, Швайка О., Николаєв О.
Оформлення: Лещенко Я., Павська Н., Ангеловський Ю., Медведєва Я.
Контактні телефони: 47-19-66, 9-65 (ДІТ)
E-mail: diit2000@ a-teleport.com

Свідцтво про реєстрацію ДІТ №1071 від 27.08.2003 р.
Газета виходить щомісячно українською і російською мовами
Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції

Номер набрано і зверстано у редакції, надруковано в рекламно-видавничому відділі ДІТу. Макет газети розташовано на сайті: <http://www.diit.vp.ua>
Газета випускається на благодійних засадах, розповсюджується безкоштовно
Тираж 1000 примірників